Raad van State

200708197/1.
Datum uitspraak: 25 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/50279 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 26 oktober 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 oktober 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van · (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 oktober 2007, verzonden op 29 oktober 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

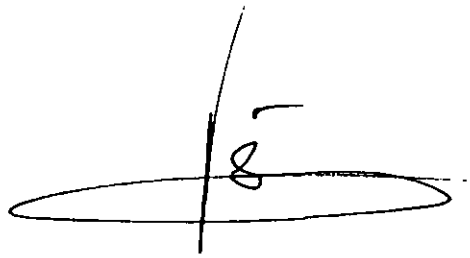
w.g. Offers
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 januari 2008

210.
Verzonden: 25 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 06/50279
Datum uitspraak: 26 oktober 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer !
van Turkse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. M. Terpstra,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 15 oktober 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 8 september 2006 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen.

Op 16 oktober 2006 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 28 augustus 2007. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. M.M.E. Disselkamp.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2. Ter staving van zijn asielaanvraag heeft eiser, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Hij heeft Turkije verlaten vanwege problemen die hij ondervond. In de eerste plaats omdat hij door zijn familie gedwongen is een huwelijk aan te gaan. Verder heeft hij in Turkije problemen ondervonden, omdat hij Koerd is. Hij vreest bovendien dat hij bij terugkeer naar Turkije in de negatieve belangstelling van de autoriteiten staat vanwege zijn betrokkenheid bij FED-KOM, een organisatie die zich inzet voor de Koerdische zaak. Daarnaast stelt eiser dat hij vanwege zijn homoseksuele geaardheid problemen te verwachten heeft in Turkije, binnen de samenleving in het algemeen en binnen het leger in het bijzonder. Om die reden en voorts omdat hij vreest ingezet te zullen worden in de strijd tegen zijn eigen volk, wil hij geen dienst nemen in het Turkse leger. Ook als dienstweigeraar heeft hij problemen heeft te verwachten van de Turkse autoriteiten, zo stelt hij.

3. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen. Verweerder is van oordeel dat de verklaringen van eiser positieve overtuigingskracht ontberen en dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is. Verweerder meent dat eiser onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij, als Koerd en als lid van de FED-KOM in Nederland, in de negatieve belangstelling van de Turkse autoriteiten staat. Daarnaast heeft eiser niet onderbouwd dat hij is opgeroepen voor militaire dienstplicht, terwijl hij ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij, uitgaande van de juistheid van zijn verklaring dat hij wel degelijk is opgeroepen, dienstweigeraar of deserteur/vluchteling is in de zin van C1/2.12 van de Vreemdelingencirculaire (Vc 2000). Verder acht verweerder het niet geloofwaardig dat eiser vanwege zijn homoseksuele geaardheid te vrezen heeft in Turkije. Ten slotte oordeelt verweerder dat de druk van de familie om te trouwen niet valt onder de reikwijdte van het het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 (hierna: Vluchtelingenverdrag), omdat dit een privé-aangelegenheid betreft. Verweerder is dan ook van oordeel dat er geen enkel vermoeden bestaat dat eiser in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging zoals gedefinieerd in artikel 1(A) van het Vluchtelingenverdrag en dat eiser voorts niet aannemelijk heeft gemaakt dat er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer in het land van herkomst zal worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandeling.

4. Gezien de gronden van het beroep en het verhandelde ter zitting heeft het geschil betrekking op de geloofwaardigheid van het asielrelaas en op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b van de Vw 2000 genoemde inwilligingsgronden.

5. Niet in geschil is dat verweerder de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c en f aangeduide omstandigheden, mede heeft moeten betrekken.

6. Blijkens een uitspraak van de Afdeling van 23 juni 2005, gepubliceerd in JV 2005/315, kan de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker aan die gestelde feiten ontleende vermoedens over wat hem als gevolg daarvan bij terugkeer aan behandeling te wachten staat, slechts terughoudend door de rechter worden getoetst. Dit laat onverlet dat de rechter de besluitvorming aan de eisen van met name zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt moet toetsen.

7. De rechtbank stelt het volgende voorop. Verweerder heeft in het verweerschrift en ter zitting het standpunt ingenomen dat hij eiser enkel volgt in zijn verklaringen over huwelijksverplichtingen, etniciteit en seksuele geaardheid, maar dat hij zijn verklaring over dienstweigering voor ongeloofwaardig houdt. De rechtbank leidt uit de tekst van het besluit en het onderliggende voornemen echter af dat verweerder met de zinsnede dat eiser wordt gevolgd in zijn verklaringen ook het oog heeft gehad op de verklaringen over de dienstweigering. De hier te beantwoorden vraag is dus niet of eiser in redelijkheid tot de conclusie heeft kunnen komen dat eisers verklaringen over dienstweigering ongeloofwaardig zijn, maar of het – subsidiaire – standpunt van eiser dat er gelet op die dienstweigering geen gegronde vrees voor vervolging is, kennelijk onredelijk is.

8. Eiser voert in beroep in de eerste plaats aan dat verweerder de situatie in Turkije zoals die was ten tijde van de besluitvorming bij de beoordeling had moeten betrekken en dat hij zich niet kon baseren op het in zijn beleving verouderde ambtsbericht van juli 2002. Volgens eiser blijkt uit het ambtsbericht van maart 2007 dat in 2006 de gevechten tussen het Turkse leger en de PKK zijn toegenomen en dat dienstplichtigen ondergebracht in reguliere eenheden in heel Turkije worden ingezet, dus ook in het zuidoosten. Volgens eiser doet zich de situatie voor als bedoeld in C1/2.12 Vc 2000 onder c, en is de vrees van eiser dat hij als dienstplichtige wordt ingezet tegen zijn eigen volk gerechtvaardigd.

9. Onder meer op basis van een ambtsbericht van maart 2002 stelt verweerder dat sinds het staken van de gewapende strijd in het zuidoosten van Turkije de kans om als Koerdische dienstplichtige in het zuidoosten te worden ingezet gering is, omdat detachering van eenheden of individuele militairen uit andere leger-onderdelen dan speciale eenheden naar die regio sinds het staken van de strijd niet meer aan de orde is. Eiser hoeft dus niet te vrezen dat hij als dienstplichtige wordt ingezet tegen zijn eigen volk.

10. Volgens vaste jurisprudentie kan een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan de minister ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding voor zover mogelijk en verantwoord van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag verweerder bij de besluitvorming op asielaanvragen van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

11. In het thema-ambtsbericht over de dienstplicht in Turkije van maart 2002 staat dat, als gevolg van de beëindiging van de gewapende strijd, de kans dat een dienstplichtige betrokken wordt bij gevechtshandelingen in Zuidoost-Turkije uiterst gering is geworden. De nog incidenteel voorkomende operaties worden uitgevoerd door eenheden die voor een groot deel uit beroepsmilitairen en voor het overige deel uit – al dan niet beroeps – commando's bestaan, aldus voormeld ambtsbericht. Uit het ambtsbericht van maart 2007 blijkt vervolgens dat het aantal gewelddadige confrontaties tussen het Turkse leger en de PKK is toegenomen.

12. Het enkele feit dat het aantal incidenten is toegenomen betekent evenwel niet dat het risico om als dienstplichtige ingezet te worden bij gevechtshandelingen in het desbetreffende gebied eveneens is toegenomen. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat in het ambtsbericht van juli 2007 is vermeld dat het ambtsbericht van maart 2002 nog steeds accuraat is voor het onderwerp "dienstplicht" en dat eiser geen concrete aanknopingspunten heeft aangevoerd waaruit blijkt dat ook reguliere

legereenheden met dienstplichtigen betrokken zijn bij confrontaties met de PKK in het zuidoosten van Turkije.

13. Uit het voorgaande volgt dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser geen gegronde vrees heeft in een conflict te kunnen worden ingezet tegen zijn eigen volk. Deze beroepsgrond slaagt dus niet.

14. Eiser doet voorts een beroep op het "Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees". Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft overwogen (zie uitspraak van 4 september 2002, JV 2002/358) bevat het Handbook geen regels die verweerder binden bij zijn beoordeling of een vreemdeling gegronde reden heeft voor vervolging te vrezen. Reeds hierop stuit de beroepsgrond af.

15. Eiser stelt dat hij bij terugkeer naar Turkije groot gevaar loopt vanwege zijn inzet voor de Koerdische zaak en zijn betrokkenheid bij Fed-Kom. Dit zou ook blijken uit een schriftelijke verklaring van Fed-Kom. Met deze niet nader onderbouwde stellingen heeft eiser echter niet aannemelijk gemaakt dat hij gegronde vrees heeft voor vervolging als bedoeld in artikel 1A onder 2 van het Vluchtelingenverdrag. Deze beroepsgrond faalt dus.

16. Ten aanzien van de stelling van eiser dat verweerder bij de overwegingen over artikel 3 EVRM een onjuiste maatstaf heeft gehanteerd overweegt de rechtbank als volgt. Anders dan eiser meent, blijkt uit het voornemen van 2 oktober 2006 dat verweerder afzonderlijk en niet enkel onder verwijzing naar de overwegingen over het vluchtelingschap, heeft beoordeeld of ten aanzien van eiser sprake is van een risico van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verweerder oordeelt dat dat niet het geval is. Die conclusie heeft hij mede gebaseerd op hetgeen eiser naar voren heeft gebracht en waaruit volgens verweerder, gelet op het ontbreken van geloofwaardigheid van de gestelde vrees, niet volgt dat eiser bij terugkeer naar Turkije heeft te vrezen van bijzondere aandacht van de autoriteiten. Eiser heeft vervolgens in de zienswijze nog nader gemotiveerd waarom hij meent wel te moeten vrezen voor een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. In reactie daarop heeft verweerder in het bestreden besluit onderbouwd uiteengezet dat hij die mening niet deelt. Nu eiser in beroep geen feiten en omstandigheden naar voren heeft gebracht waaruit kan volgen dat verweerder dit standpunt niet in redelijk heeft kunnen innemen, faalt deze beroepsgrond.

17. Mede gelet op het verhandelde ter zitting begrijpt de rechtbank dat eiser heeft bedoeld zijn asielrelaas en de daaraan ten grondslag liggende feiten en omstandigheden te illustreren met de door hem gestelde psychische problemen. Eiser heeft dus niet beoogd op basis van zijn psychische gesteldheid een beroep te doen op artikel 29 eerste lid, aanhef en onder c Vw 2000 (terwijl hij evenmin heeft beoogd op die grond een verblijfsvergunning regulier aan te vragen). Tegen die achtergrond behoeft hetgeen eiser in zijn beroepschrift over zijn psychische gesteldheid naar voren heeft gebracht, geen verdere bespreking.

18. Uit het voorgaande volgt dat het beroep ongegrond is. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.W.M. van Hoof en in het openbaar uitgesproken op 26 oktober 2007 in tegenwoordigheid van mr. W.R.H. Lutjes als griffier.

de griffier de rechter

29 OKT. 2007

Voor fotokopie conform
De griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

Rechtsmiddel:
Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
2 3 NOV 2007
BEHANDELD DD: PAR:

Altadvocaten
W.G. Plein 222
1054 SE Amsterdam
Tel: +31 (0)20 - 616 14 87 / 616 42 66
Fax: +31 (0)20 - 616 46 29

5188-A

Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep
Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

Per faxnr. 070-3651380

Amsterdam, 23-11-2007

Appellant :
Dossiernummer: 0208.29.8050
Nationaliteit: Turks

Geeft eerbiedig te kennen,

Appellant kiest te dezer zake woonplaats te Amsterdam, WG plein 222, 1054 SE, ten kantore van Altadvocaten.

mr M. Terpstra verklaart hierbij, met recht van vervanging, bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het indienen van het onderhavige hoger beroepschrift.

Appellant stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de President van de Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Arnhem, sector bestuursrecht, Vreemdelingenkamer, Awb 06/50279 & 06/50283 d.d. 29-10-2007. Een kopie van het afschrift van deze uitspraak treft u hierbij aan als **productie 1**.

Grief 1 van het hoger beroep

In rechtsoverweging 12 is overwogen;
'Het enkele feit dat het aantal incidenten is toegenomen betekent evenwel niet dat het risico om als dienstplichtige ingezet te worden bij gevechtshandelingen in het desbetreffende gebied eveneens is toegenomen. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat in het ambtsbericht van juli 2007 is vermeld dat het ambtsbericht van maart 2002 nog steeds accuraat is voor het onderwerp 'dienstplicht' en dat eiser geen concrete aanknopingspunten heeft aangevoerd waaruit blijkt dat ook reguliere legereenheden met dienstplichtigen betrokken zijn bij confrontaties met de PKK in het zuidoosten van Turkije.'

De heer kan zich met deze rechtsoverweging niet verenigen om navolgende redenen.

Allereerst stelt de rechtbank ten onrechte zijn eigen overweging in de plaats van die van verweerder.

Voorts is de overweging van de rechtbank op zichzelf onjuist vanwege het navolgende.

In de bestreden beschikking is overwogen dat de heer niet aannemelijk heeft gemaakt te

worden ingezet in een conflict, zoals benoemd in categorie c van Vc C1/4.2.12. Daarbij is blijkens de bestreden beschikking in aanmerking genomen dat in het ambtsbericht van 17 juli 2002 wordt gesteld dat de detachering van eenheden of van individuele militairen uit andere legers dan speciale eenheden naar het zuidoosten niet meer aan de orde is.

In de gronden van beroep is naar voren gebracht dat de informatie uit het ambtsbericht van 17 juli 2002 achterhaald is en de bestreden beschikking hierop niet kon worden gebaseerd.

Sinds the War Resisters International 2005 document is immers bekend dat alle dienstplichtigen (weer) kunnen worden ingezet in de strijd tegen de PKK in Zuid-Oost Turkije.
Het ambtsbericht van maart 2007 maakt hiervan melding.
Er staat in dit ambtsbericht, anders dan in het ambtsbericht van 17 juli 2002, dat dienstplichtigen in geheel Turkije en dus ook in Zuidoost-Turkije worden ingezet. Dit wordt bepaald door middel van een computer. (p.72 van ambtsbericht van maart 2007)
Vervolgens staat in het ambtsbericht dat vuurgevechten tussen de Turkse strijdkrachten en PKK-strijders, zich over het algemeen buiten de bewoonde gebieden afspelen. (p.72)

De overweging van de rechtbank dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat er ook reguliere eenheden met dienstplichtigen worden ingezet bij confrontaties, kan dan ook geen stand houden.

Bovendien miskent de rechtbank dat het gaat om de vraag of verweerder zich bij het nemen van de beschikking heeft gebaseerd op juiste en recente informatie, zoals bedoeld in artikel 3:2 Awb.

Dit is niet het geval, nu verweerder zich heeft gebaseerd op het ambtsbericht van juli 2002, en bij het nemen van de beschikking in aanmerking heeft genomen dat er sinds het staken van de gewapende strijd alleen speciale eenheden naar het Zuidoosten worden gestuurd en dus geen dienstplichtigen worden ingezet.

Uit het ambtsbericht van maart 2007 blijkt dat op dit punt een wijziging heeft plaatsgevonden. Daar waar in het ambtsbericht van juli 2002 staat dat er geen sprake is van inzet van dienstplichtigen in het Zuidoosten, is dat sinds 2005 wél zo. Bovendien zijn de gevechten in het Zuidoosten van Turkije toegenomen en het aantal reguliere legereenheden in dit gebied hierdoor ook.

Zowel verweerder als de rechtbank zijn ten onrechte hieraan voorbijgegaan.

Conclusie
De uitspraak van de rechtbank Arnhem noch de bestreden beschikking kan stand houden.

Petitum
Redenen waarom de heer Sener verzoekt;

Het hoger beroep gegrond te verklaren;
De uitspraak van rechtbank Arnhem van 29 oktober 2007 te vernietigen;
De beschikking van verweerder van 17-10-2006 te vernietigen;
Verweerder te veroordelen tot betaling van de proceskosten.

Hoogachtend,

Mevr mr M. Terpstra